

1. Cum a apărut viața? În mod normal, nici măcar n-ar trebui să ne punem întrebări ca cele de mai sus. Asta dacă omul zilelor noastre ar fi echilibrat, dacă ar avea credință cât grăunțele de muștar și dacă s-ar învrednici să ia seama la avertismentele înțelepților. Căci iată una din concluziile vieții de mucenic a lui Petre Țuțea, cu certitudine cel mai sfătos român scăpat cu viață (dar și cu sănătatea distrusă!) din teribilul malaxor olșevic: “Fără Dumnezeu, fără credință omul devine un animal rațional, care vine de nicăieri și merge spre nicăieri”!

Dar cum omul de azi face impresia că ar fi chiar mai ahtiat decât înaintașii săi după belșug, putere, onoruri și plăceri (ce vreți, cândva am semănat vântul pragmatismului, iar azi culegem furtuna

neomeniei!), nu strică în asemenea condiții să le reamintim celor ce se cred buricul pământului că omul este aidoma unei trestii bătută de toate răutățile semenilor, “cea mai fragilă trestie din Univers” (B.

Pascal), și că tocmai de aceea el are obligația să nu uite nici o clipă de cele trei minunate instrumente:

spirit-morală-rațiune

, cu ajutorul cărora poate să intre în sistemul tridimensional credință-iubire-speranță, singurul sistem compatibil cu demnitatea umană și aducător de fericire îmbelșugată, căci numai prin el și din interiorul lui poate fi urmată calea regală a nemuririi...

Pentru a răspunde la întrebarea:

Cum a apărut viața?

, funcție de structura mental-spirituală și de educația fiecăruia dintre noi, putem merge fie pe firul creației, fie pe cel al evoluției.

Creația este rezultatul fabulos al voinței divine, și – ca tot ce atinge cotele preaînaltului – ea se conformează unui plan divin, adică atinge perfecțiunea. Iar bunul simț ne obligă pe noi oamenii să judecăm în felul următor: Acolo unde există un plan, obligatoriu trebuie să existe atât resursele materiale și spirituale, cât și coordonatele logice sau infrastructura planului, pe care resursele vor fi puse în mișcare întru atingerea scopurilor fixate în faza de-nceput. Atâta doar că logica divină este – cantitativ și mai ales calitativ – infinit superioară logicii umane, ceea ce înseamnă că este totodată infinit diferită de logica umană.

Ajunși în acest punct extrem de delicat al raționamentului subtil și nepătimaș, când Dumnezeu pare a fi mai ușor cunoscut în sens apofatic sau negativ (El nu este crud, răzbunător, ipocrit etc.) decât în sens catafatic sau afirmativ, firește că ușor se pot formula întrebări universale și grave de genul: Dacă Dumnezeu a făcut toate văzutele și nevăzutele, nu tot El este responsabil de apariția răului?; sau: Cum de Dumnezeu n-a prevăzut neascultarea la care se va deda perechea umană originară, ceea ce ne face să credem fie că El nu este atotștiutor și că într-o atare variantă este atins de imperfecțiune, fie că respectiva hibă de concepție a omului făcea parte integrantă din planul Său de răspândire a răului pe întregul pământ, caz în care se insinuează presupunerea că dacă Atoatefăcătorul nu este izvoditorul răului (dar fără consimțământul Lui, de unde și cum putea apărea răul?), atunci cu certitudine îl admite și-l tolerează, căci știut este că nimic în nemărginirea Universului nu se clintește fără vrerea Sa?; respectiv: De ce Dumnezeu, care este identificat cu mila și bunătatea, nu curmă măcar suferințele nemeritate ale atâtor și atâtor generații de copii nevinovați, când este de la sine

Înțeles că ei nu pot fi făcuți responsabili nici pentru păcatele părinților, nici pentru ridicolul păcat originar, chiar în varianta admisă de Abélard, cum că “Adam nu ne-a transmis greșeala, ci doar pedeapsa păcatului său”?

Dar cum prin asemenea întrebări retorice, cu iz neintenționat de blasfemie, nu se obține nici un spor lămuritor în dezbaterea temei anunțate, ci cel mult o nedorită crispă a sufletelor blânde și pioase, revin la firul narațiunii și afirm că dacă logica umană (aflată, cu toate cele ce țin de condiția noastră efemeră, sub povara neîndurătoare a timpului rău și bolnav) este limitată și anevoioasă, ea derulându-se fie în sens deductiv fie inductiv, este de presupus că logica divină – în egală măsură eternă și prezentă, vie și nemuritoare, concretă și abstractă – se derulează în strânsă interdependență cu însăși facerea, căci

numai ce Creatorul Și-a exprimat vrerea prin propoziția logică de tipul: “Să fie lumină!”, și îndată Cuvântul Său, mai presus de concepte și judecăți, s-a prefăcut în fapte unice, îmbrăcate în haina de gală a perfecțiunii.

Prin urmare, logica umană fiind doar de rangul unui subsistem infinitezimal, și anume cel adaptat condițiilor de viață și pricepere de pe planeta Pământ (continuul spațiu tridimensional-timp ireversibil și unidimensional), ea n-are cum să se înalțe la dimensiunile deopotrivă cutremurătoare și liniștitoare ale logicii Totului, care nu numai că este anterioară și exterioară întregii creații, dar fiind totodată atotcuprinzătoare, doar în ea își găsește rost și echilibru necuprinsul sistemului conceput mai înainte de toți vecii, și tot ea este etern prezentă în întreaga facere, până dincolo de celulă și atom, alimentând cu generozitate întreaga logică umană.

Dacă asemenea argumente sunt acceptabile pentru orice om cu un dram de inimă și minte, cu atât mai mult ele se constituie într-un întăritor pentru credinciosul pur sânge, care, de altminteri, nu prea are nevoie de întăritoare lăaturalnice, întrucât el este convins că întreaga Biblie a fost inspirată și că adevărul țâșnește viu și etern din fiecare cuvânt al ei.

Iată de ce el crede cu evlavie în înfăptuirile Domnului din cele șase zile ale creației și prea puțin se sinchisește de părerea unuia ca Jean Astruk, medic din Montpellier și catolic convins, care cel dintâi a observat că în cazul potopului, de exemplu, avem de-a face cu două povestiri întrețesute – una Elohistă, cealaltă lahvistă (Iehovistă) -, numele lor derivând de la apelativele cu care este desemnat Dumnezeu: mai întâi apare numele Elohim, tradus în românește prin Dumnezeu (echivalentul latinescului Deus și a francezului Dieu), pentru ca în alte pasaje să se folosească Domnul Dumnezeu sau numai Domnul, corespunzător ebraicului Iahve sau Adonai (din respect, iudeii nu pronunțau decât Adonai), respectiv corespunzător latinescului Dominus și francezului Seigneur.

De unde concluzia tranșantă a lui Jean Astruk: “...Cartea

Genesei

este alcătuită din două sau trei manuscrise, legate și cusute la un loc de fragmente deosebite, aparținând unor autori diferiți, în care fiecare a dat lui Dumnezeu nu unul și același nume, ci nume diferite: unul i-a dat numele Elohim, altul numele Iehova sau Iehova-Elohim”.

Dar, după cum spuneam, credinciosul fervent, ba poate că și cel avizat, nu se va împiedica de atari obstacole, ci va sări cu grație peste ele, în timp ce (în chip de consolă pentru logica torturată) va exclama aidoma lui Tertullian:

Credo quia absurdum

(Cred pentru că-i absurd)!

*

Deci, dacă

teoria creaționistă

trece des de tot peste frontierele logicii umane, prin amplexarea și complexitatea uluitoare a realizărilor divine în cele șase zile ale facerii (în realitate șase epoci ale creației universale), cu

teoria evoluționistă

lucrurile stau incomparabil mai prost, fie și pentru aceea că toate formele de viață existente se reproduc numai conform speciei lor, precum și datorită absenței totale a fosilelor de tranziție. Conștient de această imensă hibă a concepției sale, însuși Darwin a recunoscut cu sinceritate la vremea lui: "Dacă numeroase specii (...) au apărut într-adevăr dintr-o dată, acest fapt i-ar fi fatal teoriei evoluționiste". Iar concluziile unor prestigioși savanți ai zilelor noastre, reprezintă cu adevărat lovituri

mortale pentru teoria evoluționistă. Iată, de pildă, opinia lui John N. Moore, profesor de științe naturale: "Dacă nu s-au găsit forme de tranziție în arhivele fosile, aceasta explică fără îndoială faptul că nu au existat deloc asemenea forme în straturile fosilifere. Este foarte probabil că nu au avut loc niciodată tranziții între speciile animale și nici între speciile vegetale". Și mai departe: "Se pare că fiecare formă sau specie importantă are o istorie independentă și distinctă de aceea a tuturor celorlalte forme sau specii! Marile grupuri de plante și de animale apar brusc în documentele fosile".

Pentru a elimina orice urmă de îndoială asupra acestei chestiuni fundamentale a teoriei evoluționiste, cuvine-se ca înarmați cu o corectă decență științifică să ne aruncăm privirea asupra enormelor abisuri dintre marile diviziuni ale regnului animal

(pește-amfibian-reptilă-pasăre-mamifer-om), abisuri peste care evoluția se dovedește incapabilă să arunce punți trainice de legătură:

1) Hiatus-ul dintre pești și amfibieni (batracieni)

După cum se știe, peștii se deosebesc de nevertebrate prin scheletul lor. Iar acesta, la rândul lui, ar fi trebuit să sufere importante modificări pentru ca peștii să devină amfibieni, adică animale capabile să trăiască atât în apă, cât și pe uscat. Pentru acest mod de existență, aveau neapărată nevoie de un pelvis sau bazin. Dar nici un pește fosil nu ne arată cum s-a dezvoltat pelvisul amfibienilor. La fel, oasele craniului sunt și ele foarte diferite la cele două specii.

În plus, pentru ca evoluția să ducă la apariția batracienilor, ar fi trebuit ca înotătoarele peștilor să se transforme în membre prevăzute cu articulații și degete, proces care ducea la importante modificări la nivelul mușchilor și nervilor. Deasemenea, branhiile trebuiau să evolueze și ele, astfel încât să devină plămâni. În sfârșit, dar nu în ultimul rând, la pești sângele este pompat de o inimă cu două cavități, pe când amfibienii au o inimă cu trei cavități.

Iată câteva dintre nebuloasele științifice, pentru elucidarea cărora zadarnic s-au făcut eforturi de a stabili o filiație între amfibieni și vreun pește de la care aceștia ar fi putut descinde.

2) Hiatus-ul dintre amfibieni și reptile

Poate că cea mai importantă problemă ce privește abisul existent între amfibieni și reptile este aceea a originii oului cu coajă. Și iată de ce. Creaturile anterioare reptilelor depun în apă ouă moi și gelatinoase, iar fecundarea acestora este externă. Dar fiind animale de uscat, reptilele își depun ouăle pe sol. Cum embrionii care se dezvoltă în interiorul ouălor trebuie să fie continuu în mediu lichid, soluția a reprezentat-o oul cu coajă. Însă faptul acesta necesită o schimbare considerabilă în modul de fecundare. Prin urmare, la reptile fecundarea este internă și ea trebuie să aibă loc înainte ca oul să fie închis în coaja sa. A fost, deci, nevoie de noi organe sexuale, de o nouă formă de copulație și de noi instincte, adică de atâtea noi caracteristici esențiale ce adâncesc prăpastia dintre amfibieni și reptile.

Teoria evoluționistă nu explică mai convingător nici alte deosebiri complexe dintre reptile și

amfibieni. Astfel, embrionii la pești și ouăle la batracieni își elimină reziduurile sub formă de uree solubilă în apa din jur. Însă acest procedeu nu era cu putință în interiorul ouălor cu coajă, deoarece ureea ar ucide embrionii. Iată de ce în interiorul oului cu coajă s-a produs o transformare esențială: acidul uric insolubil este înmagazinat într-o membrană specială numită alantoidă, care în acest fel îndeplinește funcția de vezică. Și încă ceva: embrionii de reptile se hrănesc cu gălbenușul oului, așa încât micile reptile sunt pe deplin dezvoltate încă înainte de a ieși din ou, spre deosebire de amfibieni, care la ieșirea din ou încă nu ating acest stadiu. **3)Prăpastia dintre reptile și păsări**

Reptilele sunt animale cu sânge rece, ceea ce înseamnă că temperatura lor va crește sau va scăde în funcție de temperatura mediului exterior. În schimb, păsările sunt animale cu sânge cald, iar corpul lor păstrează o temperatură internă relativ constantă, indiferent de temperatura mediului exterior.

Referitor la descinderea păsărilor cu sânge cald din reptilele cu sânge rece, încă mai sunt unii evoluționiști care susțin că dinozaurii erau reptile cu sânge cald. Dar părerea generală în această chestiune rămâne aceea exprimată de Robert Jastrow: "Dinozaurii, ca toate reptilele, au fost animale cu sânge rece"!

În plus, deși reptilele depun ouă aidoma păsărilor, totuși, numai păsările își clocesc ouăle.

Alte diferențe notabile între păsări și reptile:

a)Penele sunt proprii doar păsărilor, cu toate că unii evoluționiști încearcă să acrediteze ideea că solzii reptilelor s-ar fi prefăcut în pene;

b)Oasele păsărilor sunt mai ușoare și goale în interior, comparativ cu cele ale reptilelor care sunt pline;

c)Inima reptilelor are trei cavități, pe când cea a păsărilor posedă patru.

O mențiune specială merită pasărea archeopterix, al cărei nume înseamnă "aripă străveche" sau "pasăre străveche", despre care s-a crezut o lungă perioadă de timp că reprezintă mult căutata verigă intermediară dintre reptile și păsări. Astăzi poate că nimeni nu mai împărtășește această părere neștiințifică, întrucât resturile ei fosilizate (aripile aerodinamice prevăzute cu pene, precum și oasele goale în interior) dovedesc fără putință de tăgadă că archeopterixul a fost o pasăre ca toate păsările. În plus, archeopterixul nu-i anterior păsărilor, deoarece s-au găsit resturi fosile ale altor păsări în roci contemporane cu creatura în discuție.

4)Prăpastia dintre reptile și mamifere

Numele de "mamifer" subliniază una dintre marile deosebiri existente între cele două specii: Pentru a-și putea hrăni puii, care de la naștere duc o viață autonomă, mamiferele posedă glande mamare!

Teodosius Dobzhansky a sugerat că glandele mamare n-ar fi altceva decât glande sudoripare modificate. Dar sugestia lui Dobzhansky nu-i avantajează cu nimic pe adepții evoluționismului din simplul motiv că reptilele nu posedă glande sudoripare. În plus, glandele sudoripare secretă deșeuri, nicidecum hrană...

Alte deosebiri:

a)Spre deosebire de reptile, mamiferele femele posedă placenta, cu o structură foarte complexă, ea fiind absolut trebuincioasă pentru hrănirea și dezvoltarea fătului;

b)Mamiferele au diafragma care separă toracele de abdomen, pe când reptilele nu dețin așa ceva;

c)Doar în urechea mamiferelor, nu și în cea a reptilelor, se găsește acel organ minuscul și foarte complex numit organul lui Corti, care însumează circa 20000 de celule acustice și vreo 30000 de terminații nervoase;

- d) Mamiferele au sângele cald și temperatura internă constantă, în timp ce sângele reptilelor este rece și temperatura internă variabilă;
- e) Urechea mamiferelor are trei oase, cea a reptilelor doar unul;
- f) Dacă picioarele reptilelor sunt fixate pe părțile laterale ale corpului, astfel încât abdomenul lor atinge solul sau este foarte aproape de sol, picioarele mamiferelor sunt situate sub corp, în felul acesta el fiind ridicat de la sol;
- g) Dacă reptilele posedă doar dinți foarte simpli (de formă conică), mamiferele au o dentiție elaborată, cu care pot mușca, rupe, sfâșia, fărâmița și sfărâma hrana;
- h) Mamiferele, așijderea amfibienilor, își elimină reziduurile sub formă de acid uric, ceea ce din punct de vedere teoretic înseamnă o întoarcere îndărăt pe axa evoluției.

5) Abisul dintre om și celelalte viețuitoare

Dacă avem în vedere doar fizicul omului, atunci – desigur – el poate fi considerat un mamifer. Însă până și afirmația unui evoluționist are darul să scoată în evidență enorma diferență dintre om și un mamifer oarecare: “Nu s-ar putea comite o eroare mai tragică decât aceea de a-l considera pe om drept un simplu animal. Omul este unic: el diferă de toate celelalte animale prin numeroasele lui însușiri cum sunt limbajul, tradițiile, cultura și o perioadă enorm de lungă de creștere și de grijă părintească”.

Ceea ce-l deosebește radical pe om de celelalte viețuitoare se datorează creierului său, acest formidabil organ, care cu cei peste 100 de miliarde de neuroni, îi dă omului posibilitatea să raționeze, să comunice cu semenii și să înmagazineze cunoștințe. Avea dreptate Pascal când îl făcea pe om cea mai fragilă trestie din Univers, pentru ca îndată tot el să adauge ceea ce îi conferă omului măreție și unicitate între viețuitoare: “Dar este o trestie gânditoare”!

*

Sigur, ar mai fi multe de spus în această dezbatere aproape inepuizabilă dintre creaționism și evoluționism. Doar câteva cuvinte despre strămoșii noștri, oamenii-maimuțe și despre mutații. În legătură, de pildă, cu omul de Neandertal (numit astfel după valea Neander din Germania unde a fost descoperită prima fosilă de acest tip), un cercetător afirma: “Nimic nu dovedește că omul de Neandertal ne-ar fi fost inferior nouă în vreo privință”. La fel de categoric se pronunță savanții vizavi de omul de Cro-Magnon, despre care afirmă că “până și cei mai sceptici au trebuit să admită că era vorba de ființe umane”, precum și în cazul australopitecului, al cărui craniu se vădește a fi “în mod incontestabil simian, nicidecum uman”.

Prin urmare, oamenii – la fel ca toate celelalte ființe – s-au reproduș și în continuare se reproduc doar în cadrul și potrivit speciei lor. Potrivit acestei reguli de fier a viețuitoarelor, putem conchide că toate creaturile cu înfățișare de maimuță, care au trăit în trecut asemeni australopitecului, nu erau altceva decât maimuțe. Iar fosilele umane descoperite până în prezent, care se deosebesc neesențial de omul modern, contribuie din plin doar la întărirea convingerii că în sânul speciei umane există o mare varietate, fapt ce cu ușurință poate fi constatat și în zilele noastre, dacă avem în vedere elemente de aspect și configurație precum culoarea pielii, forma craniului, înălțimea sau greutatea.

Iată de ce acele modificări accidentale numite mutații, nu pot fi considerate nicidecum un posibil mecanism al evoluției, din simplul motiv că dacă excludem mutațiile “neutre”, atunci numărul mutațiilor dăunătoare depășește de mii de ori pe acela al mutațiilor considerate utile.

Iar dacă, în plus, avem în vedere afirmația făcută de eminentul genetician Richard Goldschmidt în legătură cu dezamăgitoare rezultate obținute de el pe musculița de oțet (*Drosophila*) (“Dacă o mie de mutații s-ar fi combinat la un singur individ, încă tot n-ar fi apărut o nouă specie”), atunci vrând-nevrând trebuie să acceptăm următoarea concluzie rezonabilă:

Mutațiile nu produc nimic nou, ci ele sunt doar cauza varietății!

2. Încotro ne îndreptăm?

Există oare om cu scaun la cap pe care să nu-l îngrijoreze soarta planetei și a vieții de pe ea? În ce mă privește, în anul 2007 am publicat cartea intitulată

Confesiuni esențiale

. Ei bine, în partea a III-a a cărții, subintitulată

Încotro mergem?

, formulez opinii de felul următor: “Actuala civilizație, o civilizație a consumului nesăbuit, n-a avut înțelepciunea să elimine cauzele avertismentelor venite din partea naturii agresate, căci aceasta ar fi însemnat ca omul să-și suprime o bună parte din poftele și ambițiile sale nesățioase, ci s-a arătat pe mai departe preocupată doar de înlăturarea efectelor acestor avertismente:

furtuni, inundații, secete prelungite, alunecări de teren etc. Dar iată că poluarea fără precedent s-a transformat într-un fenomen global imposibil de stăvilit, chiar dacă din această clipă omenirea întreagă ar trece la surse nepoluante de energie (solară, eoliană, energia mareelor etc.), iar consecințele creșterii generale a temperaturii se vor resimți pe întreaga planetă și ele se vor dovedi catastrofale pe arii întinse ale globului”. Cum omenirea n-a făcut nici măcar un pas serios pe linia limitării poluării, între timp starea planetei s-a agravat, căci locuitorii ei, aidoma unor veritabili sinucigași, se străduiesc din răputeri să apropie făclia aprinsă de butoiul cu pulbere pe care este cocoțată actuala civilizație.

Între timp am citit cartea lui Sirius Zorneanu, intitulată

2012 – Anul Apocalipsei sau Marea Translație?

Ei, și după parcurgerea cărții, mi-am zis că oricât ar fi cineva de neîncrezător în scenariile catastrofice avansate de diverși iluminați, totuși ea izbuteste nițel să te pună pe gânduri, dacă nu prin altceva, măcar prin strania împletire dintre realitate și fantezie, dintre pesimismul previziunilor științifice și optimismul resurselor spirituale ale omenirii.

Astfel, după ce în primul capitol scriitorul vorbește despre încălzirea globală, urmată – zice el – la scurt timp de o catastrofală perioadă de glaciațiune, asta din cauza încetirii cursului aceluși miraculos curent atlantic numit Gulf Stream, grație căruia europenii și americanii beneficiază de actualele condiții climaterice, în următorul capitol el tratează procesul lent dar continuu de inversare a polilor magnetici ai Pământului – un alt fenomen cu consecințe devastatoare pentru omenire, pentru ca în capitolul intitulat

Sfârșitul timpului

să insiste asupra datei de 21 decembrie 2012, dată la care se întrerupe celebrul calendar mayaș, căci – ne asigură autorul – atunci ne va fi revelat Adevărul și tot atunci va începe a Șasea Lume.

În capitolul

Centura fonică

ne este descrisă aceasta ca fiind “O imensă regiune din spațiu, care emite o intensă radiație electromagnetică, atât în spectrul vizibil cât și în cel al luminii invizibile de înaltă frecvență, chiar incluzând spectrul razelor X”.

Apoi aflăm că Universul este ținut la un loc de către vortexuri, “printre care și vortexurile de energie centripetă, împreună cu câmpurile electromagnetice asociate lor”, și că “datorită Centurii fonice, în următorii 10 ani Terra și vecinii săi își vor ajusta structura moleculară”. Cartea se încheie cu

Misiunea spirituală a României

, în care este reprodus textul profețiilor lui Sundar Singh. Aflăm că Sundar Singh a fost un înțelept și un iluminat indian, care s-a convertit la creștinism în urma unei experiențe spirituale deosebite. În primul deceniu al secolului XX, Sundar Singh a făcut o călătorie prin toate țările creștine, ocazie cu care a vizitat și țara noastră. Realitățile constatate și mai ales cele deduse în legătură cu România, l-au îndemnat pe inspirat să afirme: “Eu știu că România are o mare misiune dumnezeiască de redresare spirituală, ce o va face până la urmă să se înfățișeze ca un veritabil model, demn de urmat de către întreaga umanitate”.

Măcar de-ar da Dumnezeu să fie așa...

La rîndul meu, mi-am încheiat cartea

Confesiuni esențiale

cu nădejdea armoniei universale pe mult urgisita noastră planetă: “Cât privește planul moral-spiritual, ei bine, cu siguranță că omul viitorului va deveni mai credincios, de îndată ce, după eșecurile datorate trufiei și nechibzuinței, se va pătrunde de adevărul cuprins în codurile morale ale tuturor marilor religii: iubire, toleranță, smerenie, simplitate, cumpătare. Însuși ecumenismul va deveni realitate într-o lume în care oamenii vor conștientiza că a fi bisericos nu este totuna cu a fi credincios”.